

DEJVID FOSTER VOLAS, MOJ UČITELJ

Pomalo me je strah da pišem o svom učitelju Dejvidu Fosteru Volasu, jer mi je bio bitan, pa ne želim da uprskam stvar. Plašio sam se i da idem na njegova predavanja na Koledžu Pomona, suštinski iz istog razloga. Da bi upao na njih, morao si da prođeš audiciju: studenti su predavali kratke priče da ubodu jedno od petnaest mesta. Shvatio sam da nikad neću postati pisac ako budem odbijen. I zato sam skovao plan: pojaviću se kad bude primao u kabinetu, dodvoriti mu se i istisnuti druge klince koji su pokušavali da dođu do predavanja.

Plan nije prošao najbolje. Bio sam isuviše nervozan da bih ostavio dobar utisak. Kupio sam *Kratke razgovore sa ogavnim muškarcima*,² poklon vaučerom koji sam dobio kad sam završio srednju školu, jer mi se učinilo da je naslov knjige duhovit (mnogo kasnije rekao sam to Volasu, a on se, u jednom od onih trenutaka kad bi ga napuštala skromnost Srednjeg zapada, iskezio i rekao: „To je stvarno bio sjajan naslov“).

Kratki razgovori... bili su moj prvi susret sa eksperimentalnom prozom. Izludeli su me. Sa osamnaest bio sam nadmeni i naloženi klinac koga nijedna priča nije pomerila s mesta još od malih nogu. Međutim, kad sam shvatio da ove priče zahtevaju od mene pravi trud – mukotrpan i obiman – ali onaj trud za koji ću biti nagrađen, tad sam počeo da razmišljam o prozi na neki novi način. Ili zapravo na stari – kao dete najviše sam voleo čudne priče, uzbudljive i teške za kapiranje, što je delovalo ispravno jer je i svet često bio takav. Deca su idealni čitaoci eksperimentalne proze zato što je i samo detinjstvo eksperimentalno, dok su tinejdžeri pametnjakovići užasni čitaoci eksperimentalne proze budući da sebe dovode u zabludu da sve shvataju (a odrasli su još i gori). Ali Volasove priče su učinile da se iznova osećam kao dete. Kupovao sam njegove knjige.

A sad sam bio u njegovom kabinetu. Pitao sam ga postoji li bilo šta što bi trebalo da znam povodom predaje tog pisanog priloga. Odgovorio je da mu se čini da su instrukcije u katalogu kursa jasne. (I bile su. Sve što je Volas pisao bilo je takvo – on je govorio, pisao mejlove i sastavljao opis kursa podjednako precizno kao što je i pisao prozu.) S obzirom na to da nisam bio spreman da odem nakon devedeset sekundi, pitao sam ga kako će vrednovati priloge. Smekšao je. Mislim da je skapirao ceo moj patetični poduhvat. Rekao mi je da će ocena vrednosti tih kratkih komada biti egzaktna kao njihovo bacanje niz stepenice da bi se videlo koji će najdalje dobaciti, a onda je dodao i upozorenje: „Obavezno proveriti ima li kućah i drugih grešaka.“ Potom je dodao još jednom: „Uradi to više puta.“

Opšte je poznato da je Volas bio opsednut standardom engleskog jezika, a to se pokazivalo i na njegovim predavanjima. Svake nedelje je delio letak nazvan *Vaše slobodne veštine* *Še na poslu* koji je sadržao pisane greške studenata iz radova od prethodne nedelje. Preletali smo brzo preko papira tražeći vlastite imenice – kada bi prepoznao ime nekog od

² Knjiga ciklične proze Dejvida Fostera Volasa iz 1999. godine.

Course Syllabus
English 67—Literary Interpretation
Section 02, Spring 2005

CLASS LOGISTICS Tuesdays and Thursdays, 2:45–4:00, Crookshank 4.

INSTRUCTOR INFO Name = David Wallace; Office = Crookshank 101;
Office Phone = 607-8357; Cell Phone = [redacted]
Office Hours = Tues. 4:00–5:00, Thurs. 4:00–5:00, and by appointment.

REQUIRED TEXTS All these should be in paperback at the Huntley Bookstore:
(1) J. M. Coetzee, *Waiting for the Barbarians*; (2) Thomas Harris, *The Silence of the Lambs*; (3) Matthea Harvey, *Pity the Bathtub Its Forced Embrace of the Human Form*; (4) Tony Hoagland, *What Narcissism Means to Me*. All other readings will be provided to you in Xerox handouts. Some of the Xeroxes I may have to make myself at Kinko's, in which case you'll get to reimburse me for them (total cost to you will be ≤ \$10.00).

BASIC COURSE SPIEL The goals of this section of E67 are to survey certain important forms of modern literature—short stories, novels, poems—and to introduce you to some techniques for achieving a critical appreciation of literary art. “Critical appreciation” means having smart, sophisticated reasons for liking whatever literature you like, and being able to articulate those reasons for other people, especially in writing. Vital for critical appreciation is the ability to “interpret” a piece of literature, which basically means coming up with a cogent, interesting account of what a piece of lit means, what it's trying to do to/for the reader, what technical choices the author's made in order to try to achieve the effects she wants, and so on. As you can probably anticipate, the whole thing gets very complicated and abstract and hard, which is one reason why entire college departments are devoted to studying and interpreting literature. Accordingly, part of E67's *raison d'être* is to serve as a kind of boot camp that helps prepare you for more advanced and/or specialized lit courses down the line.

CLASS FORMAT English 67 is a seminar. By way of elucidation, please look at the following gloss from Prof. [redacted]'s E67 syllabus for Fall '05: “This is a discussion-based course; it is *not* a lecture course. What we learn will be driven primarily by the questions, comments, ideas, and energies that you bring to our discussions. In other words, we will learn about texts by actively engaging them and each other in our regular meetings.”

* Here's a somewhat sexier riff on “interpretation” from Prof. [redacted]'s syllabus for one of his past E67s:

We will also, of course, pay great attention to our own acts of *interpretation*. Are we decrypting, translating, or paraphrasing the texts we read? Demystifying them? Remystifying them? Are we trailing them as literary detectives, or trying them in a readerly court? Are we bathing them in acids to reduce them to their constituent parts? What is at stake for us in reading works of imaginative literature, and what social—and solitary—functions does it perform?

Sl. 1 – Nastavni plan i program kursa Engleski 67 – književno tumačenje, koji je D. F. Volas držao u letnjem semestru 2005. godine

svojih likova na stranici, znao bi da te čeka grdnja. „Ne praviš gramatičke greške kada pucaš na visoko“, govorio je tokom prvog časa, samo što je umesto reči „greške“ upotrebio onu koja se, pretpostavljam, ne sme štampati u britanskim novinama. Zapisao sam ovu napomenu u svesku u kojoj sam skupljao stvari koje je Volas govorio, a koje nisam želeo da zaboravim. Mislim da je većina druge dece radila isto to.

Volas je imao svoje razloge za ovaj jezički fanatizam u učionici, ali ti razlozi nisu obuhvatali sitničavost ni dogmatičnost. Mislim da je Volas ispravno shvaćen kao moralni pisac – toliko njegovih dela ne ispituje samo šta znači biti čovek, već šta znači biti dobar čovek – ali bio je i etički pisac. Uvek je govorio o odgovornostima pisca: odgovornosti da bude jasan, odgovornosti da bude interesantan. Zato što je njegovo delo umelo da bude teško, zato što je zahtevao napor od čitaoca, zbog toga je želeo da bude siguran da i on sam obavlja dobar posao, da govori baš ono što je nameravao, na neodoljiv način. Evo još jedne zabeleške u mojoj svesci: „Ako te to što ćeš reći zanima više nego osobu koja te sluša, onda si po definiciji dosadna osoba.“ Sećam se da sam se osećao kao da me je neko ošinuo prutom.

Prvo što me je Volas pitao tog prvog dana, kad sam se pojavio u njegovom kabinetu loveći mesto u radionici, bilo je zašto želim da pohađam njegova predavanja. Kad sam mu rekao da želim da pišem knjige za decu, on se žacnuo i rekao da ne zna ništa o tome kako se piše za decu. Odgovorio sam mu da ne želim da naučim kako da pišem za decu, već kako uopšte da pišem. To me je i naučio, ili ako ništa drugo kako da pristupim pisanju, a to je znatno teže od sastavljanja čiste, dobro skovane rečenice. Teško je koliko i vođenje stvarnog razgovora. Zato što, da bi vodio stvarni razgovor, moraš shvatiti do čega ti je zaista stalo, i onda kako da učiniš da i nekog drugog bude briga za to. A svi znamo koliko je to jezivo, zar ne?

*(S engleskog preveo **Vladimir Stojnić**)*